

har imidlertid ikke fundet sig foranlediget til at fravige sin tidligere Stilling heri Salen, det vil altsaa ikke fravige, hvad der blev vedtaget her ved anden Behandling, nemlig Bestemmelsen om, at denne extraordinære Straf ikke kunde anvendes i Leir og under større Øvelser, ligesom ogsaa Udvalget har beholdt sit Standpunkt med Hensyn til Bindestraffens Afstæffelse for Hærens Bedkommende, saaledes at der i Stedet derfor skulde anvendes Bøiestraf. Med Hensyn til Bøiestraffens Anvendelighed til Lands, for Hærens Bedkommende, har jeg allerede udtalt mig ved anden Behandling; jeg tror, at denne Straf vil være upraktisk til Lands af flere Grunde, som jeg imidlertid ikke her skal trætte det høitærede Thing med at gjentage. Bindestraffen har ikke de Ulemper, som ærede Medlemmer fremstillede her ved Sagens forrige Behandling; den er kortvarig og hensigtsmæssig, for at naae det Formaal, man tilfigter, og jeg maa derfor bestemt holde paa, at man heri Straffeloven indrømmer denne Straf, ligesom ogsaa at den indrømmes ikke alene i Felten, men ogsaa ved større Øvelser, være sig i Leir eller i Kantonnement. Man har frygtet for, at den skulde blive anvendt i større Udstrækning i disse sidst nævnte Tilfælde, men jeg tror, at dette er en utidig Frygt for Leirens Bedkommende. Saa længe denne er etableret paa et fast og bestemt Sted, findes der allerede nu et Antal Arrester der, og det vil jo være let at skaffe et forøget Antal, saaledes at man kun i yderste Nød bliver nødsaget til at gribe til Hjælpemidler: Bindestraffen. Hvad angaar de videre Udbannelses-Øvelser, der foretages i længere udfraakte Bevægelser i Marken, saa er der jo ogsaa der Leilighed til saavidt muligt at anvende Arreststraffen, for saa vidt den ikke uden skadelig Indvirkning paa Disciplinen kunde udsættes, indtil Øvelserne ere endte. Bindestraffen vil saaledes heller ikke i dette Tilfælde blive hyppig benyttet. Uden de Hjælpemidler, jeg har foreslaaet under overordentlige Forhold, vil jeg ikke kunne benytte Lovforslaget. — Det næste Vædringsforslag er stillet af mig under Nr. 13 og gaar ud paa at indsatte en ældre Paragraf som § 31 i Lovforslaget. Det ærede Udvalg har foreslaaet en delt Afstemning over dette Vædringsforslag, saaledes at der først afstemmes over det første Punktum og senere over det andet og sidste Punktum. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Nimestad) har udtalt sig om Vædringsforslaget og anbefalet det, og den ærede Ordfører for Udvalget reiste egentlig heller ingen Indsigelse imod det, for saa vidt han kunde forudsætte, at Ministeren var enig i hans Opfattelse af, at en indkaldt Militær altid vil faae Lønning, selv om han er indkaldt for at undergaa en Straf. Det følger jo ligefrem af de gjældende Love og Bestemmelser, at, naar en Mand bliver indkaldt til Tjeneste, faar han ogsaa Lønning; men der er

med Hensyn til den ene Del af Vædringsforslaget dog at bemærke, at, naar en saadan Bestemmelse ikke kommer ind, vil man være meget vanskeligt stillet for en hel Del Mænds Bedkommende, som ere i den militære Tjeneste; det er alle Arbejderne paa Orlogsværftet. Ærede Medlemmer erindre jo, hvorledes Bevillingen til disse Mænds Lønning bliver givet, nemlig til et vist Antal Børnepagtige med en vis Sum paa Finansloven. Derefter bliver Summen beregnet for hver enkelt Mands Bedkommende, og den bliver ham udbetalt i Form af en Dagløn. Men just fordi den bliver at betragte som Dagløn, faar Manden ingen Lønning, naar han ikke møder til Arbejde paa Værftet. Det er jo helt naturligt, at man har truffet denne Bestemmelse; naar Manden sættes „absens“ som det hedder, faar han ikke Lønning. Denne „absens“ kan være foranlediget ved høist forskjellige Grunde, og ikke sjældent er Grunden den, at Manden foretrækker at udeblive fra sit Arbejde paa Værftet, fordi han er i Stand til tilfældigvis for en enkelt Dag at faae et midlertidigt andet Arbejde, som lønner sig bedre for ham. Naar en saadan Mand bliver dømt til Fængelsstraf, er Følgen deraf, at han ikke faar sin Lønning, hvis Udbetaling er betinget af, at han møder til Arbejde. For saa vidt Manden er i Stand til selv at underholde sig, medens han udholder sin Fængelsstraf, vil det jo være rigtigt at lade ham selv sørge derfor — det er i fuld Overensstemmelse med, hvad der er fastsat i den borgerlige Straffelov, — men i de allerfleste Tilfælde vil han ikke være i Stand dertil, og saa maa der kunne fikkes Administrationen en Udgang til at udbetale ham Underholdningspenge. Dette vil i alt Fald blive vanskeliggjort, naar der ikke i Loven indeholdes en Bestemmelse som den i Vædringsforslagets andet Punktum. Jeg kan derfor ikke Andet end anbefale, at det ærede Thing vedtager dette Vædringsforslag. — Jeg kommer nu til Vædringsforslaget Nr. 14, stillet af det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds (N. P. Jensen), som er motiveret af ham, og som har været Gjenstand for en særlig Omtale af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Nimestad). Jeg kan, naar jeg skal omtale dette Vædringsforslag, ikke undlade at komme noget tilbage til at omtale § 33 i det oprindelige Lovforslag, som nu er § 31. Denne Paragraf har jo mødt en stærk Modstand i dette Thing; der er reist stærk Tvivl om Rigtigheden af overhoved at have en saadan Bestemmelse i Loven og om Rigtigheden af at have denne Bestemmelse affattet netop paa den Maade, hvorpaa den var affattet i Lovforslaget. — Et æret Medlem i Thinget reiste stærk Indsigelse imod Paragrafen, og under Forhandlingerne kom det jo frem, at en væsentlig Indsigelse, som han havde mod Lovforslaget, var, at der stod i Paragrafen, at den, som har hendsiddet en vis Tid i Fængsel,